UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sermones de Sa[n]ctis Hyemales, Estiuales, De festiuitatibus Jesu christi, Beate virginis et alior[um] Sanctor[um] ... Venera[n]di patris, fratris Nicolai deniise Ordinis Minor[um] de obseruantia ...

Denisse, Nicolas

[Augsburg], 1510

VD16 N 1513

Tertium est aduentus oportunitas

urn:nbn:de:hbz:466:1-30625

Visual Library

ſtram naturā aſſumpſit vt in ea mortē acerbiſſimā ſuſtinens ſatiſfaceret ꝓ pctis hūani generis. Circa qḋ declarande ſunt tres concluſiones.

Prima dr̄ ꝯgruitatis

Scḋa poſſibilitatis.

Tertia copioſitatis

Prima igit̄ eſt concluſio congruitatis ſcꝫ ꝙ magis congruum fuit hūanum gen⁹ reparari ꝑ viam ſatiſfactionis ꝗ̄ ꝑ aliū modum. Nam ſic dicit beat⁹ Bon. in. iij. diſ. xx. In hoc magis ſeruat̄ ordo iuſticie Nā qꝛ vniuerſe vie dn̄i miſcḋia ꝛ veritas: ideo in reparatione generis humani que eſt excellentiſſima viarū dei congruum eſt vt ſil' currat iuſticia cū miſcḋia. Ps̄. Miſericordia ꝛ veritas obuiauerunt ſibi. Et iḋo decens fuit vt deus ab homine ſatiſfactionē exigeret ꝓ iniuria ſibi facta. Et ſi homo nō poſſet tunc diuina miſcḋia ſubueniret dando ei mediatorē qui ꝓ eo ſatiſfaceret. nō quidem ꝓpter hoc ꝙ indigeat ſed vt nos reducat ad ordinationē debitaꝫ. In quo etiam plus nos aſtringit ad laudē ꝛ reuerentiaꝫ dei in h̄ ꝙ vnigenitū ſuū dedit nobis redēptorem ꝗ̄ ſi pctm̄ ſine ſatiſfactione dimiſiſſet.

Scḋa eſt concluſio poſſibilitatꝫ vicꝫ ꝙ nulla creatura potuit ꝓ homine ſatiſfacere ſed ſol⁹ chriſtus. Probat̄ quia omnis creatura quicquid pōt deo debet. Iō non habet vn̄ poſſit ꝓ alio ſatiſfacere maxime tali ſatiſfactiōe qualis erat neceſſaria pro tota natura humana. Itē non poterat hō ꝑfecte reparari niſi reſtitueret̄ ad dignitatem illā quā habiturus erat añ pctm̄. Sꝫ ſi per angelum aut aliam creaturā repararet̄ non poſſet reſtitui ad illam dignitateꝫ qm̄ ſi non peccaſſet eſſet equalis angelis dei i celis. Et idem nobis promittit̄ poſt reparationem ꝛ reſurrectionē. Luce. xx. et Mat. xxij. Erunt ſicut angeli dei in celo. Si aūt repararet̄ per angelum: angel⁹ per conſequens eſſet hominis dn̄s: qꝛ vt dicit Anſ. Quecūꝗ̄ alia ꝑſona hominē a morte redimeret eius ſeruus idem hō recte iudicaretur. Et ſi inſtetur qm̄ ab homine nō plus debet deus exigere ꝗ̄ poſſit cum ꝓnior ſit ad miſerendū ꝗ̄ ad puniendum. Reſpondet Thom. in. iij. parte. q. j. ꝙ aliqua ſatiſfactio poteſt dici ſufficiens dupliciter. Uno modo perfecte quia eſt condigna ꝑ quandam adequationē ad recompenſationem culpe commiſſe. ꝛ ſic puri hominis ſatiſfactio ſufficiens eſſe non potuit quia natura erat per peccatū corrupta. Alio modo poteſt dici ſatiſfactio ſufficiens imperfecte ſcilicet ſm̄ acceptationem eius qui ē ea contentus ꝗ̄uis non ſit condigna. Et ſic ſatiſfactio puri hominis eſt ſufficiens. Et quia imperfectuꝫ preſupponit aliquod perfectum a quo ſuſtentet̄. Inde eſt ꝙ oīs puri hominis ſatiſfactio efficaciam habet a ſatiſfactione chriſti. Qꝫ aūt chriſtus cōdigne ſatiſfacere potuerit declarat Anſ. ſic enim vt dicit ſatiſfacit deus qui pōt ꝛ homo qui debet vbi mens humana curioſis inquiſitionib⁹ dimiſſis ſatiſfactori chriſto gratias agat. Ipe enim vt dicitur. j. Ioā. ij. eſt propitiatio ꝓ peccatis noſtris: non ꝓ noſtris tm̄ ſed etiam pro totius mundi.

Tertia eſt concluſio copioſitatꝫ. Sicut enim dicit Ps̄. Copioſa apud eum redemptio. quantum ad ſufficientiā quippe meritum chr̄i ſe extendit ad omnes hoīes ſaluandos. ſed quantū ad efficaciam ſoluꝫ ſe extendit ad eos qui ipi chriſto incorporantur per fidem ꝛ charitatē. Non dormiant igit̄ mortales miſeri: hora eſt ei iā nos de ſomno ꝛc̄. Currant omnes feſtinanter ad chriſtum. Ipe em̄ ꝓ omnib⁹ ſui ſanguinis precium exponit: ipe oēs vocat di. Matt. xj. Uenite ad me omnes q̄ laboratis. ꝛc̄. O reprehenſibilis multoꝝ pigritia qui ꝓprie ſaluti conſulere negligunt aperta ē vena clementie ieſu chriſti ꝛ petōres non curant. Heu inquā heu ꝗ̄ multa milia aīarum deſcendunt ad infernum q̄ ſi vellent merito chr̄i poſſent facile ſaluari.

Hec de ſecundo principali ſuperius ꝓpoſito circa aduentum dn̄i in carnem. ſ. de venientꝫ benignitate.

Sequit̄ de aduentus oportunitate.

Tertio ē ꝯſiderāda aduent⁹ dn̄i oportunitas. Ubi conſiderandū ē ꝙ oportuno tpe venit. vbi ſunt tria ꝑncipalr̄ declarāda

Prio ꝯ iudeos ipꝫ iā veniſſe

Scḋo rōnabiliter aliquādiu diſtuliſſe.

Tertio non vſꝗ̄ ad mundi finem expectare debuiſſe.

Primo declarandum eſt

cōtra iudeos ipſum iam veniſſe quod maxime declarari poteſt tripliciter.

Sermo de aduētu dñi in carnē

Primo ꝑ iudeoꝝ captiuitatem Nā iam
mille qngentis ⁊ pluꝰ annis iudei diſper⸗
ſi vagant̄ ꝑ oēs mūdi natiōes: nec hn̄t ci⸗
uitatē: nec templū: nō regnū: nec aliquam
ampliꝰ dignitatē. Et cur tanto tp̄e ira di
ſeuit ꝯ eos? Certe nō poteſt alia aſſignari
cauſa niſi q: chr̄m in lege ꝓmiſſum recipe
noluerūt: imo vſqȝ ad mortē ꝑſecuti ſunt.
Ad qd̄ etiā facit manifeſte ꝓphetia Jacob
Geñ. xlix. Nō auferet̄ (ait) ſceptrū de iuda
nec dux de femore eiꝰ donec veniat q̄ mit
tendus ē: ⁊ ip̄e erit expectatio gentiū. Nec
valere pōt ꝙ iudei dicūt ꝓphetiā illam in⸗
telligendā eſſe de rege babylonis Nabu⸗
chodonoſor q̄ ſedechiā regem cepit ⁊ fili⸗
os eiꝰ occidit ⁊ ꝓplum captiuauit. q: etiā
poſt captiuitatē babylonicā iudei habue⸗
runt duces ⁊ p̄ncipes: ſicut patet de zoro
babel Eſdre. iij. et neemia Eſdre per to⸗
tū. et de machabeis: vt patet in libꝛ ma⸗
chabeoꝝ. Habuerūt etiā reges: q̄a Joan
nes hircanꝰ filiꝰ ſimonis machabei impo
ſuit ſibi diadema regiū: et extūc regnaue⸗
rūt filij eiꝰ vſqȝ ad herodē: vt patet ꝑ Eu
tropiū li. vj. Regnāte āt herode alienige⸗
na natꝰ eſt chr̄s: iuxta ꝓphetiā p̄dictam.

Scd̄o ꝑ eccleſie ſtabilitatē. Nam a tp̄e
chr̄i ſtabilis ⁊ firma ꝑmāſit: lȝ multas ſe⸗
uiſſimas potētiſſimoꝝ tyrānoꝝ ꝑſecutio⸗
nes ſuſtinuerit. Et id ꝑfecto ſatꝫ eſt mira⸗
bile ꝙ tot impatores q̄bꝰ olim mūdꝰ reſi⸗
ſtere nō potuit/ nō valuerūt chr̄i fidē de⸗
lere d̄ terra: quā tn̄ nullus defendit armis
aut pecunia. Certe nullatenꝰ ꝑſeuerare po
tuiſſet eccl'ia niſi celitꝰ defenderet̄. nec deꝰ
ita ſibi aſſiſteret ſi mendaciter predicaret
chr̄m veniſſe. O admirabilis virtus chr̄i
crucifixi. O incogitabilis eiꝰ potētia. Jp̄e
eīn eſt de q̄ Daniel expoſuit viſionē nabu
chodonoſor ꝙ d̄bebat ſibi ſubijcere regnū
romanoꝝ. Nā vt hr̄ Dañ. ij. nabuchoꝺ. di
xit. Vidi ſtatuā magnā cuiꝰ caput ex auro
optimo erat: pectꝰ ⁊ brachia ex argēto: vē
ter ⁊ femur ex ere: tibie aūt ferree. Et poſt
ſequit̄. Abſciſus eſt lapis de mōte ſine ma
nibꝰ ⁊ ꝑcuſſit ſtatuā in pedibꝰ ⁊ cōminuit
eos. Per ſtatuā deſignāt̄ q̄ttuoꝛ reg. Pri⸗
mū eſt chaldeoꝝ qd̄ deſignat̄ ꝑ caput au⸗
reū: ſicut ip̄e Daniel expoſuit. Scd̄m eſt
regnū ꝑſaꝝ: qd̄ ſignāt̄ ꝑ argentū. q: in regno
illo multū vacabāt ſapie ⁊ eloqntie q̄ ſignāt̄
ꝑ claritatē argenti ⁊ eiꝰ ſonoritatē. Hoc āt
regnū ꝑſaꝝ ſubiecit ſibi regnum chaldeo⸗
rum. Et q: in regno illo ꝑſaꝝ ⁊ medoꝝ ꝑ
mo fuerūt duo regna in q̄ꝝ vno regnabat
dariꝰ: ⁊ in alio cyrus. ideo ſignāta ſunt ꝑ illa
duo brachia. Verūtn̄ q: fuerūt ſimul con
iuncta tp̄e cyri mortuo dario: ideo illa bra
chia ꝯiuncta erant in pectoꝛe vno. Tertiū
eſt regnū grecoꝝ quod ſibi ſubiecit regnū
ꝑſarum tēpoꝛe alexādri magni. et deſigna
tur per es ꝓpter ſonoritatē. Quartū eſt re⸗
gnum romanoꝝ qd̄ deſignat̄ ꝑ ferrū. quia
ſubiecit ſibi regnū grecoꝝ ⁊ omnia regna
mūdi: ſicut ferrū domat alia metalla. Per
lapidē autē abſciſum ſine manibꝰ deſignat̄
chr̄s q̄ natus eſt de virgine ſignata ꝑ mō⸗
tem ꝓpter excellētiā vite. Cui chꝛiſto ſub⸗
ijciendū erat regnum romanoꝝ. quod im⸗
pletū fuit tp̄e Conſtantini q̄ a beato Sil⸗
ueſtro baptizatus/ romanū imꝑium chri⸗
ſto ſubiecit ⁊c.

Tertio per miracloꝝ cla
ritatem. Nam ipſe dñs multa miracula fe
cit: nec tn̄ ipſe: ſed ⁊ in eius ṽtute ⁊ nomie
multa facta ſunt ꝑ ap̄los: martyres: cōfeſ⸗
ſoꝛes: ⁊ virgines. Et p̄ter ea illud vnū eſt
miraculū miraculoꝝ oim clariſſimū ꝙ mū
dus totus per ap̄los in chr̄m crediderit:
nec tm̄ ſimplices ⁊ vulgares crediderunt
ſed etiam litterari viri: docti: periti: ph̄i: oꝛa
toꝛes: p̄ncipes: reges: ⁊ impatores. Vnd̄
Augꝰ. xxij. de ciui. dei. ca. v. Jā ḡ tria ſunt
incredibilia que tamen facta ſunt ⁊c. Vi⸗
de ibi. Et ſequit̄ poſt. Si ṽo per ap̄los vt
eis crederet̄ chr̄i reſurrectionē atqȝ aſcēſi⸗
onem p̄dicātibꝰ iſta miracula facta eſſe nō
credunt: hoc nobis vnū grande miraculū
ſufficit ꝙ iam terraꝝ oꝛbis ſine miraculis cre
didit. Hec Augꝰ. Cōfundant̄ ḡ iudei du
riſſimi q̄ chr̄m veniſſe negant.

Secundo declarandū eſt

chr̄m rōnabiliter aliq̄nto tp̄e ſuū aduentū
diſtuliſſe. Et hoc poteſt maxime per tres
rationes declarari. Prima eſt ꝓpter of⸗
fenſiōis punitionē. Jn hoc eīn manifeſtat̄
diuine vltiōis ſeueritas contra peccatum
ꝙ clamoꝛes ⁊ luctꝰ humani generis tanto
tp̄e ſuſtinuit antequā vellet remedium dare
Jn hoc vtiqȝ apparet idignatio grauis di
uine maieſtatꝫ ꝯ peccatum. Secūda rō
eſt ꝓpter tranſgreſſionis cōditionem. Ho

em̄ ꝑ ſuperbiam peccauerat: iō per humili
tatē liberandus erat: ita .ſ. vt hō humilia-
tus ſe infirmū cognoſceret ꝛ liberatore in
digere. Vn̄ ſup illud Gal. iij. Ordinata ꝑ
angelos in manu mediatoris ꝛc̄. Dic̄ glo
ſa. Magno conſilio factū eſt vt poſt hoīs
caſum non illico dei filius mitteret. Reliq̄t
em̄ de⁹ hoiem prius in libertate arbitrij in
lege naturali vt ſic vires ſuas cognoſceret
vbi cū deficeret legē accepit q̄ data inualu-
it morbꝫ non legis ſed nature vicio vt ita
cognita ſua infirmitate clamaret ad medi
cum ꝛ grē q̄reret auxiliū. Hec gloſa. Ubi
nota q̄ hūanū gen⁹ ꝑmo ꝯuictū ē de igno
rantia añ dationē legis: ꝛ deinde de impo
tentia poſt legē datā. Nunc aūt conuincit
de malicia qꝛ venit filius dei tollens tene
bras ignorantie: fortificans fragilitatē no
ſtrā dando arma ſpūalia q̄bus nos ꝓtege
re poſſumus q̄ niſi ꝑus abiecerimus vinci
non poſſum⁹. Jdō pctā maloꝝ chriſtianoꝝ
magis ſunt imputāda malicie q̄ꝫ eēnt pec-
cata cōmiſſa añ chr̄i aduentū. Tertia rō
eſt ꝓpter ꝓmotionis ordinationē vt ſcꝫ ab
imꝑfecto ad perfectum ꝓcederet. Vn̄ dicit
Paulus. j. Cor. xv. Non prius qđ ſpūale
eſt ſed qđ animale: deinde qđ ſpūale ꝑm⁹
hō de terra terrenus: ſecund⁹ de celo cele-
ſtis. Vn̄ etiā expediebat ꝛ decebat figu-
ras ꝛ ꝓphetias tanti myſterij ꝓnunciati-
uas ꝓcedere vt ſic cōmēdaret excellētia tā
ti bn̄ficij venturi. Jdō ſup illud Gal. iiij.
Ubi venit plenitudo tp̄is ꝛc̄. dicit Gloſa.
quanto maior iudex veniebat: tanto ꝓconū
ſeries longior ꝓcedere debebat. Etſi in-
ſtes qꝛ charitas nō tardat ſubuenire ami-
co neceſſitatē patienti ſm̄ illud ꝓuerb. iij.
Ne dicas amico tuo. vade ꝛ reuertere cras
ꝛ dabo tibi cum ſtatim poſſis dare. Dicē-
dum ſm̄ Tho. q̄ charitas non differt ami
co ſubuenire ſalua tn̄ negocioꝝ oportuni-
tate et ꝑſonarū conditione. Si em̄ medi-
cus ſtatim a principio egritudinis medici
nam daret infirmo: minus q̄nq̄ꝫ proficeret
vel magis lederet q̄ꝫ iuuaret. Non ꝯ̄volu-
it deus ſtatim remediū incarnationis ex-
hibere ne illud contemneret hō ex ſupbia
ſi prius ſuā infirmitatē nō cognoſceret. O
q̄ꝫ felix q̄ꝫ beata pōt dici hec etas nr̄a. O ve
re aureum ſeculū in q̄ experimur dulcedīē
incarnati verbi quā añ per multa milia an
noꝝ expectantes perierunt. adā pr̄ gentis
nr̄e. Noe vir iuſtus: abraā ꝑ obedientiā et
fidem deo placens: Iſaac manſuetus: Ja-
cob contemplator: Moyſes rectus ꝛ dile-
ctus deo: dauid ſm̄ cor dn̄i electus: eſaias
ſerra ſecat⁹: daniel in lacū leonum miſſus:
ꝛ alij q̄ꝫplurimi amici dei pr̄iarche ꝛ ꝓphe
te reges in ꝓplo dei diuinit⁹ ꝓfecti: nec ta-
men viderunt. Hinc ſaluator dicebat di-
ſcipulis ſuis Matthei. xiij. Vr̄i oculi be-
ati q̄ vident: ꝛ aures vr̄e beate que audiūt
Amen dico vobis qꝛ multi ꝓphete et iuſti
cupierunt videre q̄ vos videtis ꝛ non vi-
derunt: ꝛ audire que auditis ꝛ non audie
runt ꝛc̄. Sed o q̄ꝫ ſomnolenta eſt mens hu
mana ad talia ꝯtemplanda Pauci equidē
reperiunt q̄ cogitare velint copioſum fru-
ctū quē recipere poſſent ex bn̄ficio incarna
ti ieſu. O mens dura. O negligens aīa. O
pctōres ſomnolenti hora eſt iā nos de ſo-
mno ſurgere vt huius bn̄ficij magnitudi-
nē admiremur. O aīa pigra expergiſcere
q̄ſo ꝛ ꝯtemplare q̄ adā vixit ānis nōgent.
xxx. vt hr̄ Gen̄. v. et ſpi i ſacrificijs orōnibꝫ
ꝛ diuīo cultu clamabat veni pie ieſu: ꝛ nō
potuit ip̄m videre. Vn̄ dicit Tho. ij. ij. q̄.
ij. ar. vij. q̄ via veniendi ad btitudinē i my
ſteriū incarnationis qđ ante ſtatū pcti hō
cognouit non ſm̄ q̄ ordinabat ad liberati
onem a pctō ꝑ paſſionē qꝛ hō non fuit ꝓſci
us pcti futuri ſꝫ q̄ ordinabat ad ꝯſūmati-
onē glie. Videt aūt incarnationis chriſti
ꝓſcius fuiſſe ex eo q̄ dixit geñ. ij. Propter
hoc relinquet hō patrē ꝛ matrē ꝛ adhere-
bit vxori ſue. Et h̄ ab aplo Eph. v. dr̄ ſa-
cramentū magnū eſſe in chro et ecclia. qđ
quidē ſacrm̄ non eſt credibile ꝑmū hoiem
ignoraſſe. Poſt pctm̄ aūt fuit explicabile
creditū myſteriū chr̄i etiā quantū ad paſ
ſionē ꝛ reſurrectionē quibꝫ hūanū genus a
pctō ꝛ morte liberat: aliter non ꝓfiguraſ-
ſent chr̄i paſſionē q̄buſdam ſacrificijs ꝛ añ
legē et ſub lege. Hec Tho. Credendū eſt
itaq̄ꝫ adā habuiſſe cognitionē ſalutis ſue i
ieſu naſcituro de carne ſua. Quiſnā igitur
explicet q̄ntā deuotione omni tp̄e vite ſue
cum lachrymis ꝛ ſuſpirijs deum incarna-
ri expoſtulauerit ꝛ tn̄ ip̄m videre non po-
tuit q̄nimo poſt multā pn̄iam moriens ad
loca tenebraꝝ deſcendit. Jdip̄m fecit ſeth
filius ei⁹ viuens annis nongentis duode-

cim in eadē fide ⁊ deſiderio. H oēs alij iu/
ſti ab adam vſq₃ ad noe clamauerunt ⁊
non potuerunt obtinere. Interficit Abel
innocens ⁊ clamauit eius ſanguis ad deū ⁊
tū celum aſcēdere non valuit ſ₃ detruſus ē
ad limbū. Noe etiam vir iuſtus cū omib⁹
dieb⁹ vite ſue chrīm deſideraſſet: ipm vide/
re non potuit, ſ₃ vt hr̄ Gen. ix. nongeſimo
quinquageſimo etatis ſue anno moriens lu/
ce diuina puatus eſt. Abraā etiam ſanctiſ
ſimus incarnandū chrīm ſemp deſiderās
qd voluit nō obtinuit: ⁊ centeſimo ſeptua/
geſimoquinto etatis ſue anno moriens vt hr̄
Gen. xxvij. deſcendit ad inferos. Ibi iſaac
ibi iacob: ibi oēs illius tpis vſq₃ ad mortē
chrī. O felix pctōr ſi penitere velis: vis co/
gnoſcere ſerenitatē: tranquillitatē ⁊ grāz tē/
poris nrī. Vide finē eoꝝ qui chrō volunt
adherere. Lapidat ſtephanus ⁊ clamat:
video celos aptos. Comburit laurentius
⁊ ſtatim volat ad celum. Longū profecto
ſatis eſſ₃ aplōꝝ/ martyꝝ/ ꝯfeſſoꝝ/ atq₃ vir/
ginū exempla narrare. Sed illud vnū pre/
tereundū non eſt qd oēs ad imitationē de/
uotionēq₃ gratioſiſſimi ieſu inducere pōt.
Crucifigit latro q multa flagitia ppetra/
rat ⁊ ipe ſe chrō cōmēdans eadē die in pa/
radiſo recipit. Currite ergo pctōres ad fon/
tem grē Jeſū chrīm q clamabat in templo
Jo. vij. Siqs ſitit veniat ad me ⁊ bibat.
Non obeſt nobis rationalis dilatio incar/
nationis ieſu chrī.

Tertio declarandū ē chri/

ſtū non vſq₃ in finē mundi vt veniret expe/
ctare debuiſſe. Si em̄ h remediū differret
vſq₃ ad finē mundi totaliter dei noticia et
reuerentia ⁊ moꝝ honeſtas abolita fuiſſ₃
in terris. Sic ergo dr̄ in li. de qſti. ve. ac no. te.
venit qñ ſubuenire ſciuit ⁊ gratū eſſe futu/
rū bñficium. Nec igit conueniēs fuit filiū
dei icarnari a principio mūdi neq₃ eius in/
carnationē differri vſq₃ ad finē ſeculi ſ₃ eo
tpe facta eſt q pfinitum erat a deo. Iuxta
qd ait apl's Gal. iiij. Vbi venit plenitudo
tpis miſit deus filiū ſu. fact. ex muliere: fa/
ctum ſub lege vt eos qui ſub lege erāt redi/
meret/ vt adoptionem filioꝝ reciperemus
⁊c. In quibus verbis tria tangunt mul/
tū notanda.

¶Primū rōnalis oportunitas.
¶Scdm admirabilis benignitas
¶Tertiū deſiderabilis vtilitas.
Et ſic iuxta illa verba notanda eſt triplex
ꝯſideratio ¶Prima eſt conſideratio rōna/
lis oportunitatis cū dicit. Vbi venit ple/
nitudo tpis ⁊c. Dicit aūt incarnationis tē/
poris plenitudis ppter triplicē plenitudi/
nē q tunc facta eſt. ¶Primo ppter plenitu/
dinē cōicationis qꝛ tunc deus bonitatē ſu/
am cōicauit hoi. Antea qppe cōicauerat
oēs creaturas ſuas. Tunc aūt etiā ſeipm
dedit. Col. ij. In ipo habitat ois plenitu/
do deitatis corpalr qꝛ ſ. diuinitas non tm̄
anime ſ₃ et carni eſt vnita. Vel iō dr̄ corpa/
lit qꝛ ſcdm rem ⁊ veritatē: nō vmbralit. Vn̄
chrīs ſe habet ad figuras vete. teſt. ſic cor/
pus ad vmbrā Heb. x. Vmbrā hñs lex fu/
turoꝝ bonoꝝ ⁊c. ¶Scdo ppt plenitudiez
liberationis/ a miſeria ſc₃ et pena. Anteq₃
em̄ veniſſ₃ filius dei non poterat hō plene li/
berari etiā quantūcūq₃ iuſtus a miſeria da/
mnationis. Nunc aūt liberari pōt ſi chrō ve/
lit per fidē ⁊ charitatē adherere. iō dicitur
Col. j. In ipo placuit oēs plenitudinē in/
habitare ⁊ p eum reconciliari. ¶Tertio p/
pter plenitudinē pmotionis ſc₃ ad bonum
ſpūale vic₃ ad cognitionē veritatis quantum
ad intellectū ⁊ participationē grē ⁊ charita/
tis quātū ad affectū Jo. j. De plenitudine
eius oēs accepimus. ¶Scda eſt ꝯſidera/
tio admirabilis benignitatis: cu₃ dr̄/ miſit
deus filium ſuū ⁊c. Vn̄ oñdit dei benigni/
tas tripliciter. Tum ppter ſaluatoris miſſi ex/
cellentiā cū dicit: miſit deus filiū ſuū Joā.
iij. Sic deus dilexit mundū vt filiū ſuū ⁊c.
Tum ppter eius beniuolētiā qꝛ ſe voluit no/
bis ꝯformare naſcendo. Vn̄ dicit paulus
factū ex muliere. Tum ppter eius obedien/
tiā qꝛ legi ſe ſubiecit. vñ dic factū ſub lege.
¶Tertia eſt ꝯſideratio deſiderabilis vti/
litatis cū dr̄ vt eos q ſub lege erant ⁊c. vt
adoptionē ⁊c. Vbi tangit triplex vtilitas
nobis pueniens ex dñi aduentu. ¶Pria ē
vtilitas hūane redemptiōis cū dic. vt eos
q ſub lege erant redimeret. ¶Tertia ē cō/
ſideratio deſiderabilis vtilitatis cum dr̄. vt
eos q ſub lege e. ⁊c. vt ado. ⁊c. vbi tangit
triplex vtilitas nobis pueniens ex dñi ad/
uentu. ¶Prima ē vtilitas hūane redem/

ptionis: cū dicit. vt eos q̄ ſub lege erāt redimeret. ¶ Scđa ē vtilitas diuine adoptionis: cum dic̄. vt adoptionē filioꝝ dei reciperem⁹. Qm̄ aūt eſtis filij dei miſit deus ſpm̄ filij ſui in corda vr̄a clamantē abba pr̄ Itaqȝ iā non eſt ſeruus ſed fili⁹. j. Ioā. iij. Uidete qualē charitatē dedit nobis deus vt filij dei nominemur ⁊ ſimus. ¶ Tertia eſt vtilitas eterne glificationis ſiue hereditationis cū dicit̄. q̄ ſi filius ⁊ heres per deum. In qua glificatione hr̄ plena deitatis pticipatio. Ad hoc ē̄ dei filius humanitatē aſſumpſit vt nos ſue diuinitatis tribueret eſſe pticipes. Aug⁹ in quodā ſer. de nat̄. dn̄i. Deus factus eſt homo vt homo fieret deus.

¶ Hec de aduentu pmo dn̄i.

Sequit̄ de ſcđo.

Dicto de aduentu dn̄i in carnem ex cuius ꝯſideratione ſumenda eſt pma excitationis rō. vt vicȝ a ſomno ſurgamus: qꝛ vt dicunt verba ppoſita. Hora eſt iā nos de ſom. ſurgere. Scđa rō eſt ſtimulatio amoris. Nunc dicturi ſumus de aduentu ei⁹ in mentē ex cui⁹ conſideratione ſumenda eſt ſcđa rō excitatiōis q̄ eſt afflictio doloris Excellit aūt iſte aduentus alios duos tripl'r. Primo qꝛ iſte ē totius trinitatis non autem alij. Io. xiiij Ad eum veniemus ⁊ manſionē apud euȝ faciemus. Secundo qꝛ ille eſt tm̄ bonorū: alij tam bonorum q̄ȝ maloꝝ. Non em̄ habitat per gratiam niſi i bonis. Quia vt dicit Haymo ſuper Ioannē. Mund⁹ inhabitatoꝛ mūdā querit domuȝ. Tertio quia alij aduentus ſunt ad nos: ſed iſte in nos. Uenit enim ſpūaliter in nos in nobis manſurus. Ioan. xiiij. Uos cognoſcetis quia apud vos manebit ⁊ in vobis erit. O q̄ȝ magna ſecuritas habere deum in ſe. Magnum theſaurum habet q̄ deum habet.

¶ Circa hunc igitur aduentū notande ſunt tres principales conſiderationes que peccatoribus in peccato dormientibus doloris afflictionem ingerere debent per quaȝ a peccati ſomno excitari poſſint. Quid ei magis dolendum q̄ȝ per voluntariam negligentiam tanto hoſpite priuari ⁊ diabolo ſubijci.

¶ Prima eſt facillime poſſibilitatꝭ

¶ Scđa eſt certiſſime neceſſitatis

¶ Tertia eſt fructuoſiſſime vtilitatꝭ

Prima igit̄ eſt conſideratio facillime poſſibilitatis quam ſatis oſtendit dominus Io. xiiij. di. Siquis diligit me ſermonē meū ſer. ⁊c̄. ⁊ ad eum veniemus ⁊c̄. Ideo petit Aug. di. Te clementiſſime inuoco in animā meā quā preparas ad capiendum te ex deſiderio qđ inſpiras ei Intra rogo in eam ⁊ coapta eam tibi vt poſſideas illam quā feciſti ⁊ refeciſti. vt habeam te velut ſignaculum ſup coꝛ meū. Bernar. in međ. Beata mens apud quā de⁹ requiem inuenit ⁊ in cuius tabernaculo requieſcit. Beata q̄ dicere poteſt. Qui creauit me requieuit in tabernaculo meo. Negare ſiquidem ei requiem celi non poterit. Hec ille. Facilis aūt poſſibilitas habendi deum habitantem per gratiam manifeſte patet ex trib᷒.

¶ Primū eſt capacitas receptiua ipſi⁹ ſcȝ anie recipientis.

¶ Scđm eſt liberalitas collatiua ipi⁹ dei ſeipm̄ libere conferentis

¶ Tertium eſt benignitas confoꝛtatiua ipſius dei ſm̄ anie diſpoſitionē venientis.

Primo ex capacitate receptiua.

Eſt enim humana aīa dei capax Bern̄. in međ. Mens ſiquidem noſtra eo ipo imago eius eſt: quo eius capax ē. Non ppterea autem dei imago eſt qꝛ ſui meminit mens: ſeqȝ intelligit: ac diligit/ ſed q̄a poteſt meminiſſe: itelligere: ac diligere euȝ a quo facta eſt quod cum facit ſapiens ipa fit. Idem. Ad imaginē quippe dei facta ē anima rationalis ⁊ ceteris omnibus occupari poteſt: impleri autem non poteſt. capax enim dei et quicquid deo minus eſt non eam implebit. Idem ſuper Cantica ſermone. lxxxiij. Quid non tute preſumat anima apud eum cuius ſe inſignem cernit imaginem: illuſtrem ſimilitudine nouit: tantum eſt vt curet nature ingenuitatē vite honeſtate ſeruare.

Scđo ex liberalitate collatiua.

quia ipe domin⁹ ſeipm̄ liberaliſſime nobis donare dignetur. Unde dicit diuina ſapiētia Prouerbioꝝ. viij. Delitie mee